HET GOUDSPOOK

:: Oorspronkelijke roman van G. DIETERLE ::

(5) (Vervolg.)

„Waar ben ik!" vroeg Bonboirie, toen hij rondkeek en niets anders zag dan een ruimte met kale muren en den auto, die geheel met een groot wit laken bedekt was. . . .

„Volg mij."

Sanspays opende een kleine deur waardoor zij in een ruime gang kwamen, waarvan de vloer met een dikken Perzischen looper en de wanden met kostbare Oostersche doeken bedekt waren. De goudsmid werd in een klein kamertje geleid . . .

In het midden stond een Moorsch tafeltje met twee stoelen ; de wanden waren versierd met veelkleurige doeken en Indische wapenen ; ook hing er een vreemdsoortig zadel met prachtige, met goud en paarlmoer bewerkte stijgbeugels. Aan het plafond hing een in Byzantijnschen stijl uitgevoerde en kunstig geciseleerde koperen lamp die electrisch verlicht was en een zacht veelkleurig schijnsel verspreidde door de roode, paarse, groene en blauwe bol-geslepen glazen, die in den koperen rand gevat waren.

„Ga zitten, vriend, en wacht totdat gij door mijn bediende geroepen wordt . . . Ik zal je wijn en sigaretten laten brengen."

Dit zeggende drukte Sanspays op een knopje. Verweg ergens rinkelde een electrische schel en onmiddellijk daarna trad een reusachtige in een pantervel gehulde neger binnen.

De neger kruiste de armen op zijn borst en boog drie maal.

Sanspays zeide iets in een vreemde taal waarop de bediende verdween om terug te keeren met een gouden schotel met sigaretten en een flesch wijn benevens twee glazen. . . De neger verliet de kamer weer en Sanspays schonk twee glazen wijn in waarvan hij er een met een „A votre santé" leegdronk om daarna eveneens het vertrek te verlaten.

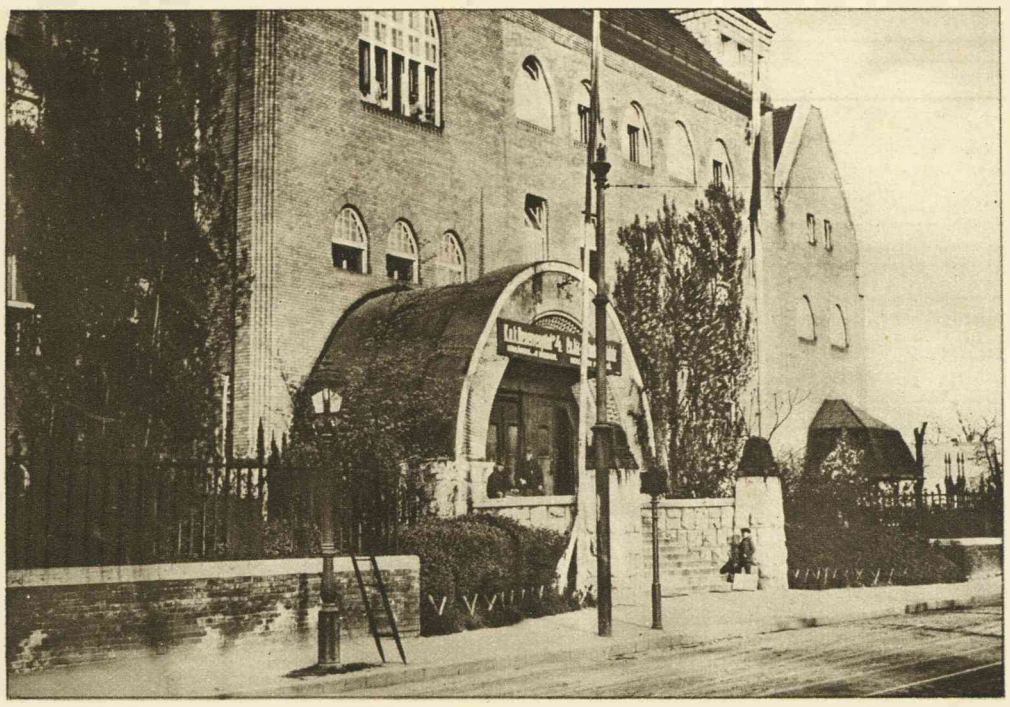

DE NEDERL. AMBULANCE TE BUDAPEST.
De doktoren aan de ambulance verbonden. V.l.n.r.: Dr. Hötte, Dr. De Geus, Dr. Hartlieb.

Bonboirie wist niet of hij waakte of droomde . . Na zijn ontvoering had hij geen woord gesproken en niettegenstaande hem alles even geheimzinnig geleek, gevoelde hij toch geen vrees, want hij vond Sanspays een volmaakt gentleman, die hem zeker weer in Londen zou terugbrengen. De emotie was voor zoo'n eenvoudig man als Bonboirie ook te groot om ook maar iets te vragen, te zeggen of om zich te verzetten. Die melancholische aanval van Sanspays had hem het meeste getroffen en vooral de uitroep „Heb een klein beetje medelijden met mij!" Wat een smart lag er in die woorden! Een vreemd heer moest 't toch zijn, want wat zou dien kerel bezielen om zoo sjofel rond te loopen terwijl hij zoo rijk woonde . . . . Jammer, dat er geen vensters zijn om ereis te kijken waar ik eigenlijk ben, dacht de goudsmid juist op het oogenblik, dat de neger hem kwam roepen. Van den wijn en de sigaretten had hij niets gebruikt, niet omdat hij vreesde, dat ze met een bedwelmend middel of vergift bevatten zouden, maar uit pure verlegenheid, die een gevolg was van de weelderige omgeving waarin de eenvoudige man zich bevond.

Hij volgde den forschen neger een helder verlichte marmeren trap af, die eindigde bij een zwaar, donkerrood gordijn. De neger tilde het op en Bonboirie trad een gewelf binnen. De man was als verslagen . . Zooiets had hij nog nimmer gezien.

Langs de muren stonden groote stapels, gebouwd van baren goud, op den grond groote ijzeren kuipen gevuld met gouden munten ; het matte metaal glansde dof in het licht van de groote electrische lamp. Tusschen twee kuipen aan het einde van het vertrek stond als een prins uit een der sprookjes van duizend-en-één-nacht Sanspays, gehuld in blauw zijden boernoes en een rood zijden, met goud doorweven tulband op het hoofd.

DE NEDERLANDSCHE AMBULANCE TE BUDAPEST.
Het Wechselman'sche Blinden-Instituut te Budapest, thans ingericht als Hollandsche ambulance.

Sanspays boog, deed met elke hand een greep in de kuip, en richtte zich weer op. Hij liet de goudstukken een voor een uit zijn handen in de vaten glijden. Als zijn handen leeg waren, vulde hij ze weer, en wel tien keer had hij dit herhaald, toen hij riep: „Bonboirie, hier heb je de goudvoorraad, die binnen drie dagen de wereld wordt ingezonden. Maar mijn goudkelder zal dan niet leeg zijn, want voor elken stapel gouden baren, die verdwenen is, komen er drie in de plaats, voor elke kuip munten, die geleegd is, vul ik er tien. Oh Bonboirie, als de haute finance zag, wat jij nu ziet, dan zou ze trillen en sidderen als een terdoodveroordeelde, die den strop om zijn hals voelt leggen. Waar je ziet, waar je kijkt, overal goud . . Het metaal dat de menschen prikkelt om het te bemachtigen. Het goud, waarvoor honger en ellende wordt geleden, om het te bezitten. Het goud, waarvoor brave menschen schurken worden. Hier heb je goud; waar je kijkt zie je goud: het metaal dat oorlogen voedsel geeft ; dat het eene land in den strijd doet overwinnen en het andere vermorselen. Als ik zeg : Bonboirie, al het goud is van jou, dan heet Bonboirie morgen een genie, een man met een wil, omdat hij van een armmoedig reparateur een rijk man geworden is ; dan zullen mooie, geparfumeerde vrouwen, met kunstig gekapte hoofden voor je buigen ; mannen, gekleed naar de laatste mode en minder rijk dan jij zullen blij zijn als jij notitie van hen neemt! Maar dat alles gebeurt niet uit eerbied voor den mensch Bonboirie, maar voor je goud . . ."

Sanspays trad op den onthutsten goudsmid toe, en strekte smeekend de armen naar hem uit.

„Brave Bonboirie, hoor mijn jammerkreet, laat Lecoque zijn vervolging staken, want zoo waar als ik Raja Mullah ben, wanneer ik weer gearresteerd word, beken ik en dan komt een rampspoed over de geheele wereld en het crediet der staten zal inéénzakken als een ijspaleis dat plotseling door een tropische zon beschenen wordt.

Bonboirie, toen ik jou zag in je winkel in de Rue de Versailles, over je reparatietafel gebogen, had ik met je willen ruilen. Wat een vreedzaam gezicht was dat. Jij was 't type van een eerlijken kerel, en ik heb me niet vergist, anders had je de politie niet gewaarschuwd. Maar Raja Mullah heeft niet naar zijn ouden stervenden vader willen luisteren en hij heeft toch gedaan wat hij zijn vader beloofde niet te zullen doen. Daarvoor zal hij nu gestraft worden . . Ik weet het . . Wat zal mijn straf vreeselijk zijn . . . Maar wanneer ze begint, begint ook mijn wraak . . . Bonboirie, smeek de justitie mij niet langer te vervolgen . . . als het je gelukt, dan heb je een weldaad verricht aan de geheele wereld. Maar wee, wanneer ik opnieuw gearresteerd word . . . Doch 't is genoeg, verlaat dit vertrek en wacht boven tot ik bij je kom." — Sanspays ging op een hoop goudstaven zitten en begon te weenen. Bonboirie verliet het gewelf en de neger geleidde hem weer naar de Oostersche kamer.

De goudsmid zag in zijn geest steeds Raja Mullah die de goudstukken opwierp en weer liet neerklateren in de met goud gevulde kuipen . . . Een levende goudfontein geleek het wel. Maar die smeekbede, die angstkreet, temidden van dien rijkdom, wat beteekende die ? . . .

Na een oogenblik kwam Raja Mullah de kamer weer binnen. Hij was in smoking en had een hoogen hoed op . . .

„Bonboirie, waarom heb je niet gedronken ; laten wij een glas drinken. Ad fundum."

De goudsmid dronk nu ook een slok van den geurigen wijn.

Voor het eerst zeide Bonboirie iets en nog wel iets dat hij meer zei om Raja Mullah aangenaam te zijn, dan om te trachten het noodlot te keeren.

„Ik zal Lecoque dwingen zijn vervolging te staken. Als ik in Londen kom, keer ik naar Parijs terug. Ik wil jouw ongeluk niet. Ik begrijp er wel niets van, maar 't moet iets vreeselijks zijn . . ."

„Goede man . . . Ik geloof niet dat je het kan verhinderen . . . Bij intuïtie gevoel ik maar al te goed, dat binnenkort mijn bekentenis de wereld zal verpletteren . . . 't Is alsof ik in een kamer ben opgesloten, waarvan de zoldering steeds zakt om mij ten slotte te vermorselen. Kom, ga mee, ik zal je met mijn auto naar Londen rijden en je met een hansom naar de Tower-Bridge laten brengen."

Bonboirie volgde den Indiër. In de garage was het donker ; de deuren stonden open en de lantaarns van den auto wierpen een fel licht op eenig struikgewas. Een neger-chauffeur opende het portier en zij stapten in. Toen de deur gesloten was, zag Bonboirie dat de ruiten van luiken voorzien waren.

In bijna nog sneller vaart dan te voren ging het over de wegen. Gesproken werd er niets. Beiden hadden moeite om te blijven zitten, zoo hevig slingerde de wagen

DE NEDERL. AMBULANCE TE BUDAPEST.
Een Hollandsche verpleegster, de herstellenden bezighoudend.

De auto stopte, de neger deed het portier open en Raja Mullah hielp Bonboirie bij het uitstappen. Ze stonden in een stille straat met deftige huizen, waarvan door den mist weinig was te onderscheiden Mullah riep een hansom aan, deed Bonboirie instappen, en gaf den koetsier last hem naar de Tower-Bridge te brengen.

„ Be a happy man, Bonboirie," was de afscheidsgroet van Raja Mullah.

***

Lecoque, die zich tijdelijk in de Fenchurch-street geïnstalleerd had, liep in zijn werkkamer op en neer. Hij had bij de Tower-Bridge tevergeefs gezocht naar